

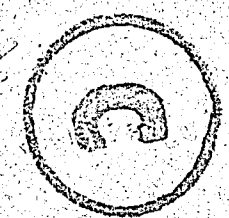
563

ജനറൽ ബു - 1948

ലോൻ 7

മുഴു 10

22-8-48

JL
V211wN4210
NL8.7.10
88321

திராவிடநாத்

செப்பனிருவதற்காக எடுத்த
கொள்ளப்பட்ட

சென்னை மாதம் 1988 வருடம்

செப்பனிட் முடித்த

சென்னை தாமஸ் 1988 வருடம்

ஆராய்ச்சி உதவியாளரின்
கையொப்பம்
நிஷ 10

End of 7

22-8-48

இந்த மொழி வரலாறு

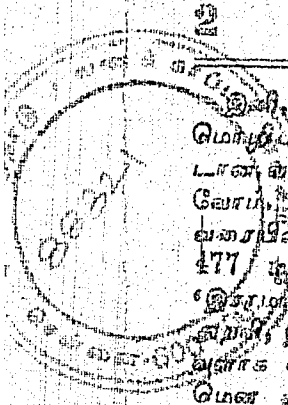
இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் நடைபெறும் இச்சமயத்தில், இந்தி மொழியின் வரலாறு தெரியவிட்டால், பவர், நாம் மேற்கொண்ட போராட்டத்தைத் தவறாக எண்ணக் கூடும். ஆகலால், பேராசிரியர் மஹாமலை அடிதளர் அவர்களால் சரிதரிகா அடிப்படையின் மீது ஆராய்ந்து எழுதப்பட்ட 'இந்தி போது மொழியா என்ற கேள்வி காணப்படும்' 'இந்திமொழி வரலாறு' என்ற பகுதியை இங்கு வெளியிடுகிறோம்.

“இந்தி, உருது முதலான வட நாட்டு மொழிகளோ தமிழைப் போற் பழைமையானவைகள் அல்ல; மகமதிய மதத்தவரான மொகலாய அரசர்கள் வடநாட்டின் மேற்படை சமீபத்துப் போர்த், ‘ஜில்லி’ பட்டினத்தைத் தலைநகராய்க் கைக் கொண்டி, அதன் கண், அரசகீழ்த்திருக்கத் துவம்பெய் பின்னரே அம் மொழிகள் தோன்றியனவாகும். ‘மகமதுகோரி’ என்னும் ஐந்துக மன்னர் வடநாட்டிலுமேற் படை சமீபத்துப் போர்த் இத்திய அரசர்களை வென்று அதனைக் கைக்கொண்டது கி. பி. 1175-ஆம் ஆண்டின் கண்ணதானும், அதாவது இவ்வரைக்கு 772 ஆண்டுக்கு முன்னதாகும். அது முதல் ஐந்துக மன்னர் ஆட்சியானது காணற்கு நான் வேருன்றி வரலாயிற்று. மகமதுயாத ‘மகமதுபிள் துலாக்கு’ என்னும் மன்னனால் கி. பி. 1340-ஆம் ஆண்டின் ஐந்துக அரசு ஜில்லி நகரில் நிலைப்பற்றது. அக்காலத்திலுநிலை நகர்தும், அக்கோச் குழந்தை

இடங்கனையும் பிராகிருதச் சினை
வாண ஒரு மொழி வழங்கிக் கொண்
டிருந்தது. அப்போது அது வெறும்
பேச்சு வழக்கில் மட்டும் இருந்ததல்
லால், தூய் வழக்கிற் சிந்தித்
தலில், ஏனென்றால், அது நாகரிக
மில்லா மக்களாற் பேசப்பட்ட
பலப்பல மாறுதல்கள் அடைந்த
வண்ணமாய் நடைபெற்று வந்தத
னாலும், அறிவுடையோர் தோன்றி
அம்மொழியைச் சீர் திருத்தி இலக்
கண இலக்கிய தூல்களியற்றி
எழுத்துவடிவில் அதனை நிலைப்
படுத்திவைப்பாத்தனாலும், அதற்கு
அந்நாட்டில் தூய் வழக்கு நிலை
யீற்ற, தில்லியில் அதுதொடங்கி நிக
பெற்ற பின், அவர் கொண்டந்த
அசாபி மொழி, பாசரிக மொழிச்
சொற்கள் அம்மொழியின் கண்
எராளமாய்க் கலக்கப் பெற்று, அவ
ரால் அஃது 'உருது' எனவும்
பெயர் பெறலாயிற்று. 'உருது' என்
துஞ் சொல்லுக்குப் பொருள்
பாசறை, பாடி, அல்லது படை வீடு
என்பதேயாகும். எனவே, துலுக்க
மன்னர் தாம் கைக் கொண்ட நகரை
யடுத்து முன்னமே பேசப்பட்டு
வந்த பிராகிருதச் சினைவாண ஒரு
மொழியில் தாம் கொண்டந்த அசா
பிச் சொற்கள் பாசரிகச் சொற்களோ
டும் மிகக் கலந்து நமது பாசறை
யிருப்பின்கட் பேசிய, கலவை
மொழியே அவரது காலக் தொட்டு
'உருது' மொழியெனப் பெயர்
பெற்று நடை பெறலாயிற்று. இத்
னால் 'உருது' என்பது துலுக்க மன்
னரது படைவீட்டு மொழியாய்

முதன் முதல்தேன்தி னடைபெற்ற
வகலு நன்கு விளங்கா தித்கும்.

அதனபின், நூல்வழக்குடைய
தாய் இருஞ்ஞான்று வழங்கும் இத்தி
மொழிபாண்ட 'ஸல்வ்ஜிவால்' என்
பவரால் உருக மொழிபளின்றும்
மரித்தச் சோதிருத்தஞ் செய்பப்
பட்டதொன்றாகும். இஃதற்கு முன்
உள்ளதான பிச்சகிருதச்: சிதைவு
மொழிபிற் கலந்த பாசகை ஆராய்ச்
சொற்:கோ ஆறவே பொழித்தகச்,
சமஸ்கிருத மொழிச்-சொற்றோயிசு
தியாய் எடுத்தச் சொத்த ஆவர்
இத்தி மொழிபகிழ்ச்சியுடன்-
கெஞர். இஃதனம் அவரால் ஆக்கப்
பட்ட இத்தி மொழிக்கு, இதற்கு
முன்னேதொட்டு நாகரிமலிவா
வடநாட்டு மக்களால் ஆக்காங்கு
பேசப்படும் பிராகிருதச் சிதைவான
இத்திமொழிக்கும் வேறுபாடு யிருநி
யாய் இருக்கின்றது; அதற்குக் காச
ணம் என்னென்றால், முன்னையது
வடசொற் கலப்பு மிசர்ப் உடையது
யிருத்ததாலும், பின்னையது ஆங்கிண்
றிய் பிராகிருத மொழிபளிச சிதை
வாய் யிருத்தலுமேயாகுமின் பதனை
என்கு பின்னறிந் பதித்தல் வேண்டும்.
ஆகவே, வடசொற் கலப்பினால் ஆக்
கப்பட்டுச் சிறிது காலமாக இப்
போது நூல் வழங்கிற் கொணரப்
பட்டிருக்கும் இத்தி மொழியை சம
தென்குட்டவர் கற்றற் தெரிந்து
கொள்வதனால், இவர்கள் வடநாட்
டவசொல்லாருடனும் பேசி ஆளவ
ளாவியிடக் கூடும் என்று சிலர் மறு
கட்டி நின்று கூறுவது நம்மனோரை
ஏமாற்றும் பொய்யுரைபேயாம்.

இனி, மேற்காட்டிய கலவைப்புது மொழியான இந்தியில் தங்கள் உண்டான காலத்திற்கு சிறிது விளக்கு வேண்டும். 1470-ஆம் ஆண்டு வரையில் அதாவது இன்றைக்கு 477 ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த 'இராமானந்தர்' என்ப பெயரிய ஒரு புறநானூற்று இராமனையே முழுமதம் கூட அளிக்க வைத்து வழிபட்ட வேண்டுமென வற்புறுத்திச் சொல்லி வட்ட நாட்டின்கட்பல இடங்களிலும் இராம வணக்கத்தைப் பாவச் செய்து வந்தனர். கல்கி அறிவிக்க வட்டாட்டிப் பொதுமக்களுக்கு இராமன் தன் தந்தையின் கட்டையால் அரண்மனைக்கு வரவழங்கி, அங்கு தன் பனையாளைப் பறி கொடுத்து அடைந்த துயரச் சதை மிக்கதொரு மனவுருக்கத்தையுடக்கி அவரை யெல்லாம் எளிதிலே இராம வணக்கத்தின்பாற் படுப்பித்தான். இராமானந்தர் இராமன் மேற்பாடிய பாடல்கள் தாம் முதன் முதல் இந்தி மொழியில் உண்டானவை; அதனால் அவருடைய பாடல்கள் அடங்கிய இந்தி மொழி தான் 'ஆதி இராமம்' என வழங்கப்படுகின்றது.

இனி, இராமானந்தர்க்கு பின், அவர்தம் மாணுக்கருள் ஒருவரான 'கபீரதாசர்' என்பவர் இன்றைக்கு 430 ஆண்டுகளுக்கு முன் காலத்தில் தோன்றினார். செவ்வு தொழில் செய்யும் ஒரு மகமதிய குடும்பத்தில் இவர் பிறந்தவரென ஒரு சாராரும், ஒரு பார்ப்பனக் கைம்பெண்ணுக்கு இவர் பிள்ளையாகப் பிறந்து அவளாற் கைவிடப்பட்டுப் பிறகு 'சீகு' எனப் பெயரிய ஒரு மகமதிய செவ்வு காரரால் இவர் எடுத்து வளர்க்கப்பட்டவரென மற்றொரு சாராரும் கூறுகின்றனர். இவருள், கடவுளை இராமன், அரி, கோவிந்தன், அல்லா என்னும் பெயர்களால் பாடி வழிபட்டார். ஆனாலும், கடவுள் பலபிறவிகள் (அவதாரங்கள்) எடுத்தாரெனக் கூறுவது அடாதென்றும், இறைவனைக் கல் செம்பு கட்டை வடிவில் வைத்து வணங்குதல் பெருங் குற்றமாகுமென்றும், இஃது சமயக் கிரிஸ்தவர்களுள் சடங்குகளும் பொருளற்ற புற செயல்களாகுமென்றும் இவர் தம்முடைய பாடல்களில் மிகவுங் கடுமையாக மறுத்துப் பாடியிருக்கிறார். இந்தி மொழியின் ஒரு பிரிவான 'அவதி' மொழியில் இவருடைய பாடல்கள் பாடப்பட்டிருக்கின்றன.

இன்றை, இந்தியின் மற்றொரு பிரிவான 'வாதி' மொழியைப் சுற்பவர்கள், 'அவதி' மொழியில் இருக்கும் கபீரதாசரின் பாடல்களை எளிதிலே அறிந்து கொள்ளல் இயலாது. தாம் இயற்றிய 'சிப்சுதீசி' என்னுஞ் செய்யுள் தூதர் கபீரதாசர் பாப்பனருடைய கொள்கைகளை மிகு கடுமையுடன் தாக்கி மறுத்திருக்கின்றார். கபீரதாசர் இந்தி மொழியில் இயற்றிய செய்யுள் தூதர் பற்பல. இவர் இறந்த பின், இவர்தம் மாணுக்கர் இயற்றிய தூதர்களும் இவரது பெயரால் வழங்கப்படுகிறது. கபீரதாசருடைய பாடல்கள் இந்தி மொழியில் உண்டான பிறகுதான், அதாவது சென்ற நூற்றாறு ஆண்டுகளாகத்தாம் இந்தி மொழியின் ஒரு பிரிவுக்கு ஒர் ஏற்ற முண்டாகிற்று.

இனி, கபீரதாசருக்கு பின், அவர்தம் மாணுக்கரான 'நானாக்' என்பவர் 'சீக்கிய மதத்தைப்' பஞ்சாப் தேயத்தில் உண்டாக்கினார். இவருடைய பாடல்கள், பாஞ்சாபியும் இந்தியும் கலந்த ஒரு கலப்பு மொழியிற் பாடப்பட்டிருந்ததால், இந்தியைப் பயிலும் நம் நாட்டவர் இவருடைய பாடல்களையும் எளிதிலே அறிந்துகொள்ள இயலாது.

இனி, இன்றைக்கு 480 ஆண்டுகளுக்கு முன், தாபங்கா மாகாணத்தின் கண்ணதான 'பிரசி' என்னும் வடிகில் 'வித்யாபதி தாகர்' என்னும் பெயர் பூண்ட வணைவர் ஒருவர் தோன்றி, கிருத்தன மதத்தை உண்டாக்கி, அதனை வட்ட சீழ் நாடுகளில் மிகவும் பாவச் செய்தவர். இந்தி மொழியின் மற்றொரு பிரிவான 'மைதீசி' மொழியில் இவர், கண்ணதானும் அவன் தாதலி இராமனைக் குறித்து இடையே சிவந்த வாதல் மிகுந்திருக்கின்றன. விதித்துப் பல பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார். இப்பாடல்களையே பின்னர் 'பங்காளி' மொழியிற் 'சைதனயர்' என்பார் மொழி பெயர்த்து, அவற்றை வங்காள தேய மொழியும் பரவ வைத்தனர். இஃது கொண்டு, இந்தி மொழியைத் தென்னாட்டினுள்ளவர்கள் பயின்றாலும், இவர்கள் வங்காள மக்களுடன் அபிநி பேசி உறவாட முடியாதுகின்றார்.

ஆகவே இத்தென் குட்டைவர் இந்தியைப் பயிலுதலால் அதனுதவி கொண்டு வட்டாட்டவரால்

லாகோடும் உதவாடி உறவாடல் இயலாதென்பதும் கன்கு விளங்கா நிற்கும்.

8-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

இந்தி, இந்தாட்டுபக்களில் பெரும் பாலோரால் பேசப்படுகின்ற தென் பது உண்மையல்லவென்று இவ் வறிக்கையில் புள்ளி விபரங்கள் கூடுதலாக காட்டுவதும், அதே சமயத்தில் இந்தியை எல்லாரும் சட்டைய பாடலாகக் கற்க வேண்டுமென்ற திட்டத்திற்கு ஆகாவு தருவதும் பல மொழிப்பேர்ப்புகள் ஒரு மாகாண மக்களுக்கு எந்த மொழியைக் கற்பிப்பது என்று ஏங்குதலும், மாகாண மொழிகளில் ஒன்றை இவ்விதொரு மொழி பேசுவோருக்குக் கட்டாயப் படுத்தக் கூடாதென்ற கூறுவதும், இவற்றிற்கு மேற்கோளாக ஐரோப்பிய நாட்டுச் சரித் திரவாணை எடுத்துக் காட்டுவதும் என முறைகளைக் கையாண்டு ஏன் இந்திய சர்க்கார் இரண்டு ஒடங்களில் மால் வைக்கின்றனர் என்பதை உணர்ந்து பார்க்கும் எவரும் நமது மொழிப் பேசாட்டம் சிவாயான தென்பகையும், திராவிட நாட்டுப் பிரிவினைத் திட்டம் அவசியம் என்பதையும் ஒப்புக்கொள்ளாமல் இருக்கமாட்டார்கள்—அரசியலறிவு இருந்தால்.

அறிப்போர்

சென்னை தொண்டைமண்டலம் உபாதிபைப் பள்ளிக்கூடத்தின் முன் நடத்தப்பட்டிருக்கும் இந்தி எதிர்ப்பு மறியல் பல ஆயிரக்கணக்கான மக்களின் ஆதரவோடும் உற்சாகத்தோடும் தொடர்ந்து நடைபெற்று வருகிறது.

இந்தி எதிர்ப்பு மறியலில் தேரழிவர் அலர் மே லி—அப்பாத்தா அலர்கள் 17-8-48 முதல் கலந்து மறியல் செய்வதற்குத் துன்பித்தந்தது.

பள்ளிக்கூட விடுமுறை காலம் மீதம் மறியல் 22-8-48 வரை ஒத்திவைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 23-8-48ல் இருந்து மீண்டும் மறியல் தொடர்ந்து நடைபெறும்.

இந்திய சர்க்கார் இரண்டு

ஓடங்களில் கால் வைக்கிறது

இந்தி, இந்தியாவிலுள்ள பெரும் பான்மை மக்களால் பேசப்படுகின்ற மொழி என்ற அடிப்படையில் சித்திராண்டி, அகலி இந்தியா முழுவதற்கும் பொதுமொழியாக்கவேண்டுமென்று கருதி அதன்படி இந்திய எல்லோரும் கட்டாயமாகப் படிக்க வேண்டுமென்ற திட்டத்தை வகுத்திருக்கிறோம்—எனவே இந்தியை எல்லாரும் கட்டாயமாகப் படியுங்கள் என்று சென்னை சர்க்கார் வற்புறுத்தி அதனை இங்கு கட்டாய பாடமாகவுள்ளிவிட்டது. ஆனால், இந்த இந்தி கட்டாயத் திட்டம், நாட்டுக்கு ஏற்றதல்லவென்று, இக்கூட்டத்தினால் நன்மைக்குப் பதில் தீமையே உண்டாகுமென்றும் கூறித் தமிழ் மக்கள் அதனை எதிர்த்துத் தொழிப்பதென்ற முடிவுக்கு வந்தி ருக்கிறது. நடவடிக்கையில் இறங்கியுள்ளனர்.

இந்தச் சமயத்தில் இந்திய சர்க்கார் ஒரு அதிகார பூர்வமான அறிக்கையை வெளியிட்டது. அதில், இந்தி, இந்தியாவிலுள்ள பெரும் பான்மை மக்களால் பேசப்படுகின்ற தென்பது உண்மையல்ல என்று வெளிப்படையாகவே விளக்கியிருக்கிறது. அதாவது, இந்தி பேசுவோரின் தொகை மிகக் குறைவென்பதை அவ்வறிக்கையில் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறது.

சென்னை மாகாணத்தில் இந்தி பேசுவோர் கிடையாது.

பம்பாய் மாகாணத்தில் இந்தி பேசுவோர் கிடையாது.

ஒரிசா மாகாணத்தில் இந்தி பேசுவோர் கிடையாது.

பம்பாய் நகரில் மராத்தி, குஜராத்தி, உருது ஆகிய மொழிகளைப் பேசுவோருடன் இந்தி பேசுவோரும் இருக்கின்றனர்.

இந்தியும் வங்காளியும் பேசப்படும் சில ஜில்லாக்களும் நகரங்களும் இருக்கின்றன.

கல்கத்தாவில் பல மொழிகளைப் பேசுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

மத்திய மாகாணத்தில் மராத்தி

யும் இந்தியும் பேசுகிறவர்களைக் கொண்ட பகுதிகள் இருக்கின்றன. நாகபுரியில் இந்தி, மராத்தி பேசுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். பாஞ்சாலத்தில் இந்தியும், பஞ்சாபியும் பேசப்படுகின்றன.

இவை, 14-8-48-ல் இந்திய சர்க்கார் வெளியிட்டிருக்கும் அதிகார பூர்வமான அறிக்கையில் காணப்படும் உண்மைகள்.

இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம் நடைபெறும் இந்தச் சமயத்தில் இந்திய சர்க்கார் இந்த அறிக்கையை வெளியிட்டதற்காக நாம் அவர்களைப் பாராட்டுகிறோம்.

வட்டாட்டில் பெரும்பான்மை மக்களால் பேசப்படும் மொழிகள் என்று மராத்தி—குஜராத்தி—உருது—இந்தி—ஒரியா—வங்காளி—பஞ்சாபி ஆகிய ஏழு மொழிகளைச் சர்க்கார் தனக்குடைய அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். சர்க்காரின் அறிக்கையில் குறிப்பிடப்படாத இன்னும் பல மொழிகள், வட்டாட்டினுள்ள பெரும்பான்மை மக்களால் பேசப்படுகின்றன. அவற்றையும் இங்கு வெளியிடுகிறோம்.

1. சிந்தி
2. இலந்தி
3. ராஜபுதானி
4. குமோலி
5. கெவாலி
6. கேபாலி
7. சிணா
8. கால்கிரி
9. கோகில்தானி
10. சித்ரால
11. திராசி
12. பணை
13. கலாஷா
14. கவர்பாடி
15. இன்னல்தானி
16. பார்சி
17. ஆங்கிலும்
18. பாங்காநு
19. பிரஜபாஷா
20. கனோஜ்

21. பந்தேலி
22. அவதி
23. பகலி
24. சத்தீஸ்கரி
25. மைதீலி
26. போஜ்புரி
27. மகசி

ஆகிய இருபத்தேழு மொழிகள் வட்டாட்டினுள்ள பெரும்பான்மை மக்களால் பேசப்படுகின்றன. இவை வற்றி இன்னும் எத்தனைபோது சிறு மொழிகள் வட்டாட்டினுள்ளவர்களால் பேசப்படுகின்றன.

எனவே, சர்க்காரின் அறிக்கையில் காணப்படும் ஏழு மொழிகளோடு நாம் மேலே எடுத்துக்காட்டியிருக்கும் இருபத்தேழு மொழிகளையும் ஆக முப்பத்திரண்டு மொழிகள் வட்டாட்டவர் பெரும்பாலரால் பேசப்படுகின்ற தென்பதும் உண்மையாகும் போகும். இந்தி மொழியைப் பட்டும் தங்கள் தாய்மொழியாகக் கொண்டு பேசுவோரின் தொகை வட்டாட்டில் மிக மிகக் குறைந்த அளவாகவே உள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது.

இந்திய சர்க்காரின் அறிக்கையில், மத்திய மாகாணம், நாகபுரி, பஞ்சாப் ஆகிய இடங்களில்தான் இந்தி பேசுவோர் இருக்கின்றனர் என்று விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகிலும், மராத்தி, பஞ்சாபி ஆகிய மொழிகளைப் பேசுவோருடன் இந்தி மொழி பேசுவோரும் கலந்து இருக்கின்றனர் என்பதான் சர்க்கார் அறிக்கை கூறுகின்றது.

மேலும் அந்த அறிக்கையில், பம்பாய் நகரில், மராத்தி—குஜராத்தி—உருது ஆகிய மொழிகளைப் பேசுவோருடன் இந்தி பேசுவோரும் இருக்கின்றனர் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது, சென்னை நகரில், தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் பேசுவோருடன் இந்தி, குஜராத்தி, உருது பேசுவோர் இருப்பது போன்ற மிகமிகச் சிறு தொகையாகவும், வியாபாரத்திற்காக வெளியூர்களில் இருந்து போய்

(5-ம் பக்கம் பார்க்க)

சென்னை 22-8-48

திராவிட நாடு

சென்னை 22-8-48

புதுமுறைப் பிரசாரம்

இப்போது நடத்தப்படும் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டம், வெறும் மொழிப் போராட்டம் மட்டுமல்ல, கலாச்சாரப் போராட்டமுமாகும் என்று நாம் கூறினோம். இந்தி மொழியைத் தமிழ்நாட்டில் தலைநிழப் பதன் நோக்கம், இந்நாட்டுக்கு ஒரு பொதுமொழி வேண்டுமென்பதற் காக மட்டுமல்ல, தமிழ் மக்களின் கலாச்சாரத்துக்குப் புறம்பான வட நாட்டுக் கலாச்சாரத்தை இவரு புத்தவதற்காகவே இந்தத்திட்டம் வகுக்கப்பட்டதென்று கூறினோம். இதைக் கண்ட காங்கிரசார் பலர் மந்திரிகள் உட்பட இப்போது ஒரு புதுமுறையான — சரித்திரம் கண்டி ராத பிரசாரத்தைத் தொடங்கி இருக்கின்றனர்.

இவர்களால் தொடங்கப்பட்டிருக் கும் இந்தப் புதுமுறைப் பிரசாரம் எப்படிப்பட்டதென்பதை அறிந்தால் அறிவுடைவ எவரும் ஆச்சரியப் படாமல் இருக்கமுடியாது. அறிவுத் துறையில் சிறிதளவாவது தெரட்பு வைத்தால் கொள்ளாதவர்களன்றி, வேறு எவரும் இந்தப் பிரசாரத் தைச் செய்யவே மாட்டார்கள். அதிசய பலமும் அதனால் பெறற் கரிய பெருகப் பெற்றுள்ள ஆணவ முமேதான் சிலரை இத்தகைய பித்த லாட்டப் பிரசாரத்தைச் செய்யும் படி தூண்டிவிடுகிறது. இதற்குக் காரணம், அதிகாரம் அறிவுடை யோர் அகக்கு வராதபடி செய்யும் நிலைமைக்கு நம் நாடு ஆளாகக் பட்டு இருப்பதானது. இந்த இரங்கத்தக்க நிலை மாறும் வரை இத்தகைய பிரசாரங்கள் நம் நாட்டில் நடமாடிக் கொண்டேயுள் ளுக்கும். என்ன அந்தப் பிரசாரம் என்று கேட்கத் தோன்றும். உங் களுக்கு, அதையும் கூறியிருக்கிறோம்.

“கலாச்சார முறையில் இந் தியா ஒரேநாடாகும். இந்த இடத் துக்கு ஒன்று, அந்த இடத்திக்கு இன்னொன்று என்று வெவ்வேறு

கலாச்சாரம் இந்நியாவில் கிடையாது”

என்பதானது இன்று காங்கிரசா ரால் செய்யப்பட்டுப் புதுமுறைப் பிர சாரம், இவ்வாறு பிரசாரம் செய்ய வர்கள் காங்கிரஸ் காரராய் இருந்தா லும், அவர்கள், உலகநாட்டும், சரித்திரம் கூறும் உண்மையும், அந் தியாவிலும் பெருவந்தராய்த் தான் இருக்கமுடியும் என்று நீங்கள் நினைப் பீர்கள். நீங்கள் மட்டுமென்ன, இத லாகக் கேள்விப்படும் எவருமே அப் படித்தான் என்னுள்ளார்கள். ஆனால், இதனைக் கூறியவர், உதர் அணிந்தா வந்தேமாதாம் பாடி—ஜெய் ஹிந்த் கூறியால் தாங்களும் காங்கிரஸ்காரர் கள் தான் என்ற அளவுக்குக் காங்கி ராசைப் பின்பற்றும் சாதாரண ஆள் அல்ல. காங்கிரஸின் பேரால் உட்கத் தப் படும் அரசியலில் பொறுப்புள்ள ஒரு பதவியைப் பெற்றுள்ள ஒருவர் தான் இவ்வாறு கூறியிருக்கிறார்.

சென்னை அரசாங்க மராமத்து இலாக்கைக்கு அமைச்சராக இருக்கும் தோழர் பக்தவத்சலம் அவர்கள்தான் 14-8-48-ல் மலி வாப்பூர் லேடி சிவசாயி அய்யர் பெண்கள் உயர் சிஸ்டப்ளினி ஆண்டு விழாவுக்குத் தலைமை வகித்தபோது இவ்வாறு பேசினார். தென்னாட்டுக் கும் வடநாட்டுக்கும் ஒரே கலாச் சாரம்தான் என்பதை இவர் எந்த ஆதாரத்தின் மீது கூறுகிறார் என் பது தெரியவில்லை. கலாச்சாரம் என் னால் என்ன என்பதே இவருக்குத் தெரியாதென்றுதான் நாம் நினைக் கிறோம். ஏனென்றால் அன்று பேசிய தோழர் பக்தவத்சலம் அவர்கள்

“சமஸ்கிருதம் நமது புராதன மொழி”

என்றும் கூறியிருக்கிறார். சமஸ் கிருதம்தான் நம்முடைய புரா தன மொழி என்பதை ஆராய்ந்து கண்டறிந்த அமைச்சர், இந்நியா முழுவதற்கும் ஒரே கலாச்சாரம் என்று கூறாமல் வேறுவிதமாகக் கூறு வார் என்று எப்படி எதிர்பார்க்க முடி யும்? அதிலும் அவர் பேசிய இடம் லேடி சிவசாயி அய்யர் பள்ளிக்கூடம். அங்கு சமஸ்கிருதத்திற்கு அமைச் சர் முகவிரம் அளித்தப் பேசியிரா விட்டால், அவரை அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தார் வரவேற்றமுறை, அவரைத் திருப்பி அனுப்பும்போது மாறி வேறுவிதமாக இருக்கும் என

பதை எழுது அன்பிற்குரிய அமைச் சர் தர்முடைய பல அனுபவங்க ளால் நன்குணர்ந்ததாலேயே அவ் விதம் பேசினார். இல்லையெல், ஒரு தமிழ்மகன், அதிலு ஒரு பொறுப் புள்ள பணியில் இருக்கும் ஒரு அமைச்சர், தமிழ்மொழியின் பழை மையையும் அதன் பெருமையையும் இழித்துப்பேசும் முறையில், “சமஸ் கிருதம் நமது புராதனமொழி” என்று பேசியிருப்பாரா என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள். சமஸ்கிருதம் புராதனமொழி என்று பேசியிருந் தால்கூட நாம் வருத்தப்படமாட் டோம். ஆனால், அந்த வாசகத்தில் காணப்படும் அந்த “நமது” என்ற சொல் இருக்கிறதே! அது, நம்மை (தமிழ்மக்களை) எல்லாம் சேர்த்துப் பேசப்பட்ட சொல்வாதே! என பதை என்னும்தான் தான் நமக்குப் பகலிதமான ஐயப்பாடுகள் உண் டாகின்றன. அந்த ஐயப்பாடுகளை இப்போது நாம் இங்கு விளக்க விரும்பவில்லை. அன்றலும் பிறப்பில் தன்னை ஒரு தமிழன் என்று கூறிக் கொள்ளும் எவரும் சமஸ்கிருதமே நமது புராதன மொழி என்று ஒரு போதும் அணிந்து கூறமாட்டார் கள் என்பதை மட்டும் இங்கு எடுத்தக் காட்டாமல் இருக்க முடிய வில்லை. இட வேறுபாடு, சமஸ்கிரு தத்தை உயர்வாகப் பேசவேண்டி ய பெருக்கடியை அமைச்சருக்கு உண்டாக்கிய போதிலும், அவர் இவ்விதம் பேசாமல் சமஸ்கிருதமும் நமது புராதன மொழியாகில் ஒன்று என்றுவது நந்திரமாகப் பேசியிருக் கக்கூடாது என்றுதான் நாம் அவர் மீது பரிதாபப்படுகிறோம்.

சென்னாட்டுக்கும் வடநாட்டுக்கும் கலாச்சாரம் ஒன்றுதான் அல்லது வெவ்வேறு? என்பதுபற்றி இன் னொரு சமயம் விளக்கமாக — அமைச்சருக்குக் கூடப் புரியும்தி தமாக எழுதுகிறோம்.

மறைவு

“திராவிடநாடு” அறவகத்தில் பணி யாற்றி வரும் தோழர் பிரகாசம் அவர் களின் தவினை அல் எம் மார் 11-8-48ல் திருச்செந்தூர் இயற்கை எய்திய செய்தியை வகுத்ததோடு தெரிவித்தத் கொள்வதுடன் துணைவியரைப் பிரிந்த துக்கப்படும் தோழர் பிரகாசத்துக்கு ஈழ நல் உதவியும்.

3-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

அங்கு தங்கியிருப்பவர்கள் பேசும் மொழியாகவே கொள்ளப்படு.

இனி, மத்திய மாகாணத்திலும் பஞ்சாப் மாகாணத்திலும் மராத்தி யும், பஞ்சாபியும், இந்தியும் பேச வேல் உலகத் தவழுகின்றனர் என்று அவ்வறிக்கை கூறுகிறது.

சில ஜில்லாக்களும் நகரங்களும் இந்தியையும் வங்காளியையும் பேசுந் மக்களாகக் கொண்டதாக உள்ளன என்பதும் அவ்வறிக்கையில் காணப் படுகிறது. இந்த விளக்கம் சரியா சப் புரிந்துகொள்ள முடியாததாக இருக்கிறது. இந்தியும் வங்காளியும் பேசப்படும் சில ஜில்லாக்களும் நக ரங்களும் என்பது, இந்தி—வங் காளி ஆகிய இரண்டு மொழிகளையும் ஒருஜில்லாவில் உள்ள மக்கள் பேசு கின்றனா? அல்லது அவ்வறிக்கை யில் குறிப்பிட்டிருக்கும் சில ஜில் லாக்களும் நகரங்களும் தனித்தனி மொழியையும் பேசும் மக்களாகக் கொண்டனவா என்பது சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாமலே இருக் கிறது. என்றபோதிலும், இந்தி மொழியை மட்டும் பேசும் மக்களே அந்தச் சில ஜில்லாக்களில் ஒரு சில ஜில்லாக்களில் இருக்கின்றனர் என்று அவ்வறிக்கைகொண்டாலும், அது, இந்தி மொழியைப் பேச வேரின் தொகையை அதிகப் படுத்திக் காட்டுவதாக ஆகாது. ஏனென்றால் சர்க்கார் அறிக் கையின்படி சில ஜில்லாக்களில் ஒருசில ஜில்லாக்கள் மட்டும் இந்தி யைத் தங்கள் நாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களாகவும் தான் இருக்க முடியும். எனவே, இந்தக்கணிக்கு, இந்நியாவில் உள்ளவர்களில் பெரும் பான்மைமக்கள் இந்நிமொழியையே பேசுகின்றனர் என்பதற்கு ஆதார மாக நிற்கமுடியாது. இவ்வுபகண் டத்தில் பேசப்படும் நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளில் இந்தி மொழியும் சிலவால் பேசப்படுகின்ற தென்று தான் கொள்ளமுடியுமே யன்றி, இக்குள்ள நாய்மொழிகளுக்கு மோற்பட்ட மக்களில் இந்நிபேச வோரின் தொகைதான் மிகுதியாக உள்ளதென்று ஒருபோதும் கூறமுடி யாது. நாம் கூறும் இவ்வுண்மையை இந்நியசர்க்கார் ஒளியிட்டிருக்கும்

அறிக்கையும் நன்கு வலியுறுத்தி, இந்நிபேசவோர் குறிப்பிட்ட ஒரு சில இடங்களில்தான் இருக்கின்ற னர் என்ற உண்மையை வெளியிட்டிருக்கிறது.

இனி, இவ்வறிக்கையை வெளி யிட்ட சர்க்கார், தங்கள் தலைகதா கிய உலகியை உள்ளடக்கி நிற்கும் ஐக்கிய மாகாணத்தில் பேசப்படும் மொழி எது என்பதைக் குறிப்பிட வில்லை. ஐக்கியமாகாணத்தில் பேசப் படுவது இந்தி மொழியா அல்லது இந்நிலத்தானியா என்பது இங் குள்ள பலகுக்குத் தெரியாது.

மத்திய மாகாணத்திலேயே பேசப்படும் மொழி, இப்போது சென்னைமாகா ணத்தில் சுட்டாய பாடமாக்கப் பட் டிருக்கும் இந்நிமொழி அல்லவென் பதையும், இந்நிலத்தானிய அங்கு பேசப்படும் மொழி என்பதையும் அறிந்தால் இவ்வுள்ள பலர் ஆச்ச ரியப் படுவார்கள். இதற்கு மட்டு மல்ல இவ்வுள்ளவர்கள் ஆச்சரியப் படுவது; இந்நிவேறு—இந்நிலத்தானி வேறு என்று சொன்னால்கூட இங் குள்ளவர்கள் ஆச்சரியப்படுவார்கள். ஏனென்றால், இந்நிவேறு—இந்நிலத் தானி வேறு என்பதை அறிந்து கொள்ளக்கூடிய அளவுக்குக்குக்கூட அவ்விதத்து மொழி—ஒரு வளம் அடையவில்லை. இது மட்டுமல்ல, இந்நியையா அல்லது இந்நிலத் தானியையா இந்நாட்டின் பொது மொழியாக் குவது என்ற முடிவே இன்னும் இந்திய சர்க்காரால் செய் யப்படவில்லை என்பதே இவ்வுள்ள பலருக்கு இன்னும் இந்நிலத்தானி பண்டிதருக்கு அவர்கள் இந்நிலத்தானி தான் இந்நாட்டுப் பொதுமொழி என்று இருக்கிறார். வேறுசிலர் இந்நிதான் அந்தக் ஏற்புடையது என்பதை னர். இந்த நிலைப்பாடுகள் சென்னை அரசாங்கம், இந்நியோ—இந்நிலத் தானியோ, அவர்களுக்கே தெரியாத ஒன்றைக் சுட்டாயபாடமாக்கி, அது காரணமாக ஒரு போராட்டத்தைத் தமிழ்மக்கள் நடத்துவதற்கு வழி கோலிவிட்டது. தமிழ்நாட்டில் இந்நி யோ அல்லது இந்நிலத்தானியோ சுட்டாயபாடமாக்கக்கூடாதென்பதற் காக நிராக் நடவடிக்கை எடுத்தாப் போராட்டம் நடாடப்பெறுகிறது. மத்திய சர்க்காரில், இந்நி பொது மொழியா அல்லது இந்நிலத்தானி பொதுமொழியா என்ற போராட் டமே இன்னும் துவக்கப்படவில்லை. அண்மையில் சென்னைக்கு வந்திருந்த

பண்டிதருக்கு அவர்கள், இந்நி பொதுமொழியாவதைத் தமிழ் மொழி முழுபலத்தையும் கொண்டே எதிர்த்து, இந்நிலத்தானியையே இந்ந்நாட்டின் பொதுமொழியாகப் போராடுவேன் என்று கூறியிருக் கிறார்.

எனவே, மத்திய சர்க்காரால் முடிவு செய்யப்படாத ஒரு திட்டத்தை, அந்தச் சர்க்காருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதைத் தவிர வேறுவழியில்லை என்று ஒருவரும் சென்னை சர்க்கார் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்ததமல்லாமல், அதனைக் கட்டாயப் படுத்தியும் விட்டது.

மத்தியசர்க்காருக்கும், மாகாண சர்க்காருக்கும் இடையே உள்ள இந்த இரங்கத்தக்க—கீழ்த்தரமான நிலையை வெளியுலக அரசாங்கத்தங் கள் அறிந்தால் எவ்வளவு நகைப்புக் கிடமாகும் என்பதில்கூட இந்நாட்டு அரசியல் தலைவர்கள் கவலைப்பட மாட்டார்கள் போல் தெரிகிறது.

மத்தியசர்க்காரின் கீழ் இருக்கும் ஒரு மாகாண சர்க்கார், மத்தியசர்க் காரால் முடிவு செய்யப்படாத ஒரு திட்டத்தை எப்படி நடைமுறைக் குக் கொண்டுவரலாம் என்று எவ் வேளும் கேட்பால் என்னவிடை கூடவார்களோ தெரியவில்லை.

சென்னைசர்க்காரின் இந்நிபேசக் கைப்பாட்டுப்போது கைக்கு ஒரு கதை தான் நினைவுக்கு வருகிறது. ஒரு களில் ஒருநாசி இருந்தாலும், அவன், தன்னிடம் வருபவர்களிடம் ஆயிரம் பொன் வாங்குவாளாம். ஒரு ஏழை அந்தத் தானியிடம் போன தாக ஒருகனவு கண்டானாப். தான் கண்டகனவைத் தன்னுடைய நன் பன் ஒருவனிடம் கூறினான். அந் தச் சமயத்தில் அந்தத்தானி அவ்வுழியே வந்தாளாம். வந்தவள், அந்த ஏழையை நோக்கி, “நீ என்னிடம் வந்ததாக உன்னுடைய நன்பனிடம் கூறியும், எனவே எனக்குச் சேர வேண்டிய ஆயிரம் பொன்னையும் தா” என்று கேட்டாளாம். அதன்கேட்ட ஏழை, “நான் கனவுகண்டேனேயன்றி உன்னிடம் உன்னைவாக்கவே வர வில்லையே, அப்படியிருக்க நீ எப் படி என்னிடம் பணம் கேட்டாலாம்” என்று கேட்டாலும், அந்தக் அந் தத்தானி, “நீ கண்டது கனவாயினும், என்னிடம் வந்த நீ எந்தவிதமான இன்பத்தை துக்வாயோ அந்த இந் பத்தைக் கனவிலேயே நீ துக்கின்ற

என்பதற்கும் பொருளே இல்லை. சென்னை நகரத்தில் இருக்கும் தெலுங்கு பேசும் பக்களில் ஆற்றக் குக் தொண்ணூற்றொன்பதுபேர் சென்னை நகரத்தைவிட்டு எந்தக் காலத்திலும்—எந்தக் காரணத்தினால் கொண்டும் செலுங்கு நாட்டுக்குப் போகமுடியாத நிலையை ஏற்படுத்திக் கொண்டவர்கள். இவர்கள் பல காலமாக வே தமிழ்மக்களோடு கலந்து வாழ்பவர்கள். இவர்களின் தாய்மொழி தெலுங்காக இருந்தாலும் வாழ்க்கைத்துறை முழுவதும் தமிழ்மொழியே பயன்படுகின்றது. வீட்டில் சிறசில சமயங்களில் தெலுங்கு பேசப்படுகின்றதே தமிழ், மற்றக் காலங்களில் எல்லாம் தமிழ்தான் அவர்களின் வாழ்க்கையொழியாக இருக்கிறது. கலக்கிற்பவர்க்குக் கூட முகலொழியாக அவர்கள் தமிழுத்தரான் விருப்பி எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்களின் தாய்

மொழியான தெலுங்கைக் கற்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறவரும் அதனை இரண்டாவது மொழியாகவே எடுத்துக் கற்றுக்கொள்ளின்றனர். இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், தமிழ்நாட்டில் வாழும் தெலுங்கர்களின் பலர், தாய்க் கல் தெலுங்கு—தங்கள் தாய் மொழி தெலுங்கு என்பதைக்கூட மறந்துவிட்டனர் என்பது வெளிப்படும். மதுரை, இராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி முதலான பகுதிகளில் வாழும் தெலுங்கர்கள் பலருக்குத் தெலுங்குமொழி பேசக்கூடத் தெரியாது. தங்கள் தெலுங்கு நாட்டிலிருந்துவந்து குடியேறினவர்களின் வழியத்தோர் என்பதைக்கூட அவர்கள் மறந்து விட்டனர். இந்த நிலையில் 'சென்னை நகரத்தில் தமிழும் தெலுங்கும் பேசுவோர் ஏராளமாக இருக்கின்றனர். இவர்கள் எந்த மொழியைக் கற்றுக் கொள்வது? என்ற கவலை இந்திய சர்க்காருக்கு ஏன் ஏற்பட்டது என்பதுதான் விளக்கவிலலை. தமிழ் நாட்டில் நெடுக்காலமாக வாழும் தெலுங்கர்கள், தெலுங்கு கற்றுக் கொள்ள விரும்பினால், அரசு வசதி இப்போது இருப்பதைவிட அதிகமாகவே திராவிட அரசில் இருக்கும்.

இனி, ஒரு மாகாண மொழியை இன்னொரு மாகாண மக்களுக்கு வசீகரப்படுத்துவதுகூட தென்பதை இந்திய சர்க்கார் ஒப்புக் கொண்டு அதற்குச் சில மேற்கோள்களையும் எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறது.

“ஐரோப்பிய நாடுகளின் சரித்திரமும் ஒரு எச்சரிக்கையாக இருக்கிறது. இவ்வொன்று, அயர்லாந்தின்மீது ஆங்கில மொழியைத்திணித்துவிட்ட முயன்றது. ஜெர்மனி, ஜெர்மன் மொழியைப் போலந்துக்காரர்கள் மீதும், பிரெஞ்சு ஐரோப்பிய நாடுகள், தங்களுக்குட்பட்ட வெளிமொழி பேசுவோர்களை தங்கள் மொழியையும் புதுத்த முயன்றார்கள். ஆனால், அந்த முயற்சிகளில் பலன் எல்லாம் முடிவில் ஆபத்தாகவே முடிந்தது. ஐரோப்பிய நாடுகள் தெலுங்கு நாட்டினர்களைவையே இவ்வியர் இன்னு சொத்துப்பார்ப்பதென்பதற்கு நிகழ்விட்டது.”

என்றும் இந்தியாவுக்கென அறிக்கைகளை கின்றது. இதில் உண்மையிலேயே வாழ்ந்துவந்தவர்களும், ஒரு மாகாணத்திலுள்ள மக்கள் பேசும் மொழியை மற்றொரு மாகாணத்தில் கற்றுக்கொள்ளும் முயற்சியை வெறுத்தார்கள் என்பது தெரிகிறது.

எனத்திலுள்ள மக்கள் பேசும் மொழியை இன்னொரு மாகாண மக்களுக்கு வசீகரப் புதுத்துவது போன்ற ஆபத்தான வேறொன்றும் இல்லை என்பதை நாமும் ஒப்புக் கொள்கிறோம். இவ்வொன்று தன்னைமைய மொழியான ஆங்கிலத்தை அயர்லாந்து மக்களின்மீது திணிக்க முயன்றதை ஆபத்தான காரியமென்று ஒப்புக்கொள்ளும் இந்திய சர்க்கார், ஐக்கிய மாகாணத்திலும் மத்திய மாகாணத்தில் சில பகுதிகளிலும் பேசப்படுகின்ற இந்தியாவியையே இத்தியையோ சென்னை மாகாணத்தில் வசீகரித்து திணிக்கிறார்கள் என்பதை அவர்கள் நினைத்துப்பார்த்தார்கள். அயர்லாந்தாவது இவ்வொன்றுக்கு அண்மையில் இருக்கிறது — கலாச்சார பழக்கவழக்கங்கள் இவ்வொன்றுக்கும் அயர்லாந்துக்கும் ஒரே இன அடிப்படையில் இருப்பதால் ஒன்றாகவே இருக்கிறது. என்ற போதிலும் அயர்லாந்து மக்கள் ஆங்கிலத்தோடு சேர்க்குவது விரும்பவில்லை — ஆங்கில மொழியைத் தங்கள் மொழியாக்கவும் சென்னைவில்லை — தனி அரசு, தனி மொழி என்ற கோட்பாட்டின்கீழ் எல்லா அமைப்புக்களையும் உண்டாக்கிக்கொண்டனர். ஆனால், தமிழ்நாடு எங்கே இருக்கிறது? ஐக்கிய மாகாணம் எனவே இருக்கிறது? சென்னைக்கும் மில்லிக்கும் இடையே இரண்டாயிரம் கல் தொலைவு இருக்கிறதே! மொழித்தொடர்போ, இனத்தொடர்போ, கலாச்சார பழக்கவழக்கத் தொடர்போ வட நாட்டுக்கும் தமிழ்நாட்டுக்கும் எப்போதாவது ஒன்றாக இருந்ததா? இல்லையே. அப்படியிருக்க, வடநாட்டு மொழியான இந்தியையோ, இந்துஸ்தானியையோ தமிழ்நாட்டு மக்கள் கற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்றதைத் தான் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற காட்டுவிராண்டிக் கூச்சல் போடுவானேன்? இவ்விதச் செய்வது ஆபத்தென்பதைச் சரித்திரங்கள் வாயிலாக உணர்த்த நினைக்கும் இந்திய சர்க்கார் ஏன் இந்த ஆபத்தோடு விளையாடுகின்றனர் என்பது தான் தெரியவில்லை.

இவ்வொன்றுடன் பிணைக்கப்பட்டிருக்க அயர்லாந்து தனி நாடாக இருக்கும்போது, இவ்வொன்றுடன் எத்தனையோ மடங்கு பெரியநான் இவ்வொன்றுடன் அறிவும் பல்வேறு மொழிகளையும், கலாச்சார பழக்க

வழக்கங்களையும் கொண்ட நாடுகளாக உள்ளதென்று, இந்த உபாண்டம், கலாச்சார மொழிவழி தனித் தனி அரசுகள் திகழ் படியாது? இத்தனைச் சரித்திரம் புதுத்த அரசியலறிஞர்கள் செலிக்கப்பார்க்கவேண்டாமா? சரித்திரங்களில் பெறப்படுமபாடம் படுகுழியில் விழுவதற்கா பயன்பட வேண்டும?

மேலும் இந்திய சர்க்கார் தனது ஸ்ரடைய அறிக்கையில் இன்னொரு உண்மையையும் வெளியிட்டிருக்கிறது.

“மாகாண சமஸ்தான சர்க்கார் எந்தக் கட்டத்தார் மீதும் குறிப்பிட்ட மொழியைக் கட்டாயப்படுத்தித் தாமல் இருக்கவேண்டுமே”

என்று கூறியுள்ளது. அதாவது, ஒரு மாகாணத்தில் பன்மொழிகள் பேசப்பட்டால், அம்மொழிகளில் குறிப்பிட்ட ஒன்றை அம்மகாணத்தினுள்ள குழந்தைகள் அனைவருக்கும் கட்டாயப்படுத்தக்கூடாது என்பதை இதன் பொருள். ஒரு மாகாணத்திலேயே பேசப்படும் பலதிறப்பட்ட மொழிகளில் குறிப்பிட்ட ஒன்றைமட்டும் அம்மகாணத்திலுள்ள அனைவருக்கும் கட்டாயப்படுத்திவது கூடாதென்பதை உணரும் இந்திய சர்க்கார், ஒரு மாகாணத்துக்குப்பிறப்பான இன்னொரு மாகாண மொழியைமட்டும் எந்தக் காரணத்தாலும் கொண்டும் கட்டாயப்படுத்திவது கூடாதென்பதை உணரும் இந்திய சர்க்கார், ஒரு மாகாணத்துக்குப்பிறப்பான இன்னொரு மொழியைப் பேசும் மக்களுக்கு அம்மொழிக்கு மிக நெருக்கித் தொடர்புள்ள இன்னொரு மொழியைக் கட்டாயப்படுத்தக்கூடாதென்பதை உணரும் சர்க்கார், மாகாணத்துக்கு மாகாணம், மொழிக்கு மொழி எந்த விதமான தொடர்புமற்ற ஒன்றை வசீகரிக்கட்டாயப்படுத்தும் கொடுமையை ஏன் உணர்வில்லை? இத்தனைச் செய்வது அரசியல் தந்திரமா? ஏமாந்து விடுவதா? பாராளுமன்றம் பாரத காட்டுச் சூழ்ச்சியா?

